

ydes tilskud eller bidrag til vedkommende vejarbejde. En bestemmelse i overensstemmelse hermed er optaget i stk. 4. Dog gøres der undtagelse for det i § 14, sidste punkt, omhandlede tilfælde, hvor en bivej overgår til landevej og sognekommunen i forbindelse hermed yder amtskommunen en erstatning for mangelfuld vedligeholdelse, idet det da drejer sig om et beløb, som i princippet burde være afholdt af sognekommunen. Man har ment endvidere at burde åbne adgang for ministeren til at gøre undtagelse i andre særlige tilfælde.

Den hidtidige refusionsordning i § 19 i lov nr. 158 af 13. april 1938 om snekastning, hvorefter en del af snekastningsbyrden refunderes med 50 pct., medens resten refunderes efter almindelige regler, synes med det nu foreslåede refusionssystem mindre påkrævet, ligesom det i det hele synes urimeligt at opretholde særregler for refusionen af denne specielle del af vejunderholdet. Det foreslås derfor i stk. 5, at snekastnings- og grusningsudgifter vedrørende kørebanerne indgår i den almindelige refusionsordning. Grusning og snekastning på fortove såvel som bortkørsel af sne må derimod fremdeles betragtes som opgaver, der påhviler lodsjeerne eller kommunerne som sådanne. Det foreslås endvidere, at udgifter til vejtavler, lyssignaler og anden afmærkning er refusionsberettigede, for så vidt udgifterne ikke afholdes af vejfonden, jfr. § 8, stk. 3.

I stk. 6, som iøvrigt er omtalt ovenfor, findes endvidere en regel om, at ministeren som hidtil kan fastsætte værdien af ydet naturalarbejde. Denne beføjelse er foreslået udvidet til også at omfatte pligtigt snekastningsarbejde, idet det må anses for samfundsøkonomisk rigtigt, at snekastningsarbejdet på biveje i passende omfang stadig udføres på denne måde. Værdien heraf bør dog ikke ansættes til mere end halvdelen af almindelig arbejdsløn.

Til §§ 4—5.

De nuværende regler, hvorefter refusionen for landkommunernes vedkommende udbetales længe efter udløbet af den periode, der ligger til grund for refusionsberegningen, har i de senere år på grund af de stærke prisstigninger givet anledning til, at beregningen ikke er vejledende for refusionsbehovet. Det foreslås derfor, at der straks efter udløbet af et finansår på grundlag af en foreløbig regnskabsopgørelse udbetales kommunerne et refusionsbeløb, som om fornødent reguleres ved en senere refusionsudbetaling, når regnskaberne er revideret.

Ministeriet må kunne stole på den revi-

sion, der sker af amts- og bykommunernes regnskaber, jfr. § 5, stk. 1, ligesom ministeriet, for så vidt angår sognekommunernes vejudgifter, bør kunne henholde sig til en af amtsrådene (amtsvejvæsenet) foretagen revision, jfr. § 5, stk. 2. Det skulle således være unødvendigt at tilvejebringe noget større administrationsapparat til at sikre, at vejudgifterne opgives på rigtig måde. Ligesom ministeren i tvivlstilfælde kan afgøre, om en given udgift er refusionsberettiget, bør han dog også ved stikprøvevis revision eller forhandling med de lokale administrationer og revisionsinstanser kunne sikre sig, at konteringen også i praksis foregår efter ensartede principper.

Ministeren fastsætter efter forhandling med vedkommende kommunale organisationer formen for de i §§ 4—5 omhandlede indberetninger.

Til § 6.

Det vil være af interesse for ministeren på et så tidligt tidspunkt som muligt at have oversigt over den forventede refusionsudgift for det kommende finansår, jfr. § 10. Da kommunernes vejudgifter fastlægges ved deres budgetbehandling, vil oplysning herom uden vanskelighed kunne indsendes til ministeriet, hvorfor der foreslås åbnet adgang for ministeren til at forlange oplysning herom.

Til § 7.

Det må anses for nødvendigt for gennemførelsen af den foreslåede refusionsordning, at ministeren er berettiget til at tilbageholde refusionsudbetalinger, hvis en kommune ikke indsender de krævede oplysninger.

Til kap. II.

Til § 8.

For at lette oversigten på finansloven og for at forenkle bogføringen foreslås i stk. 1, at alle de i § 1 omhandlede motorafgifter indgår til vejfonden, hvorfra alle udbetalinger både af kommunerefusionen, jfr. stk. 2, og af de i stk. 3—4 omtalte udgifter sker. Dette synes også den mest hensigtsmæssige ordning, når kommunerefusionen som foreslået er uafhængig af de enkelte års afgiftsprovenu.

Af motorafgifterne anvendes for tiden forlods visse beløb, enten i henhold til motorafgiftslovens § 9, stk. 4, eller med særlig hjemmel ved tekstanmærkning på en finanslov til forskellige mere administrativt prægede formål af betydning for landets vejvæsen som helhed, nemlig til vejlaboratoriet og forsøg med vejbaner, vejmaterialer m. m.,